

Vítr hladí hlavu tvou a stromům zmítá korunou
Jako by věděl, že se ti stejská
Jako by tušil hadí stisk a v bouřce taky trochu risk
Když v lese prší a venku se blejská
Jako by hrom po tobě sjel na mokrou zem
O tomhle uštknutí si povídáme rozjímáme v divném pohnutí

Váček s jedem lásky chlad
Stín kreseb z kůže co má had
Je dopis, nad nímž oči se poulí
Plánům dohořel už knot
Ten prostor vyplní vzduch plot
Na truc nadějím, co v koutě se choulí
Rozdupanej na popel je i náš svět
Tulácký příkázání neplatí a cizí lidi stojí za tratí

Už nebalíme vak, nehledáme vnuknutí
Jen dělíme se jak z ořechů skořápky
A podvědoměj strach z hadího uštknutí
čeká skrytě u poslední zastávky
zhořkla jádra poznání a lesem voní jen mátový čaj
tu jizvu v duši zachrání jen kamarádi, co tě z vandrů znaj

Je to hloupí tady stát pozvání lesů odmítat
zatím co dým z ohniště stoupá
v botách suchý jehličí
znát, jak smůla utiší rány stromům, když kůra se loupá
jako potok v zimním spánku mrtvej strom
čekáš, kdo z propasti se navrátí, když z kořenů tě život vyvrátí

Už nebalíme vak, nehledáme vnuknutí
Jen dělíme se jak z ořechů skořápky
A podvědoměj strach z hadího uštknutí
čeká skrytě u poslední zastávky
zhořkla jádra poznání a lesem voní jen mátový čaj
tu jizvu v duši zachrání jen kamarádi, co tě z vandrů znaj